

З. — Синътъ ми се отрови? — Отива къмъ Митко и го гледа изуменъ.—О, сине мой! — Пада върху трупа. Чуваътъ се топовни гърмежи, следъ което отъ дѣсно идва II войникъ, запъхтѣнъ.

II в. — Къмъ полковника: — Господинъ полковникъ, позволете.

П. — Какво има?

II в. — Въ нашия участъкъ е пробитъ фронтътъ!

П. — Изненадано: — Въ нашия участъкъ пробитъ фронтътъ? Кой ти съобщи това?

II в. — Съобщаватъ по телефона. Неприятелътъ вече настѣпва и заплашва линията на щаба.

П. — Изуменъ: — Какъ? — Топовнитѣ гърмежи ставатъ по-чести. — До линията на щаба? — Застава като вкамененъ. После бърже излиза отъ дѣсно, последванъ отъ адютанта, капитана и военния лѣкаръ.

З. — Става. — Пробивъ на фронта и настѣпление на неприятеля? Но . . . нѣма ли помощъ? . . . Помощъ! — Всички стоятъ като вкаменени. Топовнитѣ гърмежи продължаватъ. Кратка пауза, презъ която всички стоятъ настрѣхнали. Идва V войникъ.

V в. — На фелдфебела: — Господинъ фелдфебелъ!

Ф. — Какво има?

V в. — Току-що се самоуби предъ щаба господинъ полковникътъ!

Ф. — Какъ?

V в. — Щомъ видѣ, че неприятелътъ преследва нашитѣ разбити части, той се застреля.

З. — Наши разбити части бѣгатъ? Неприятелътъ ги гони? — Силно възбуденъ: — Това е катастрофа. Новоосвободенитѣ земи и отечеството сж въ опасностъ! Но не! — Къмъ войницитѣ: — Войници! Оставете жертвитѣ и всички съ мене! Азъ ще бжда вашия полководецъ! Неприятелътъ трѣбва да бжде отблъснатъ! Нека измремъ всички до единъ, но да запазимъ отечеството така, както е сега — обединено съ всички свои земи,